

THE NEW HOUSE

BLADEFREGA

HET NIEUWE HUIS

HET NIEUWE HUIS

Zodra ze getrouwd waren, besloten ze in Cosenza te gaan wonen.

Daar was mijn vader officieel gestationeerd, en Gillette stuurde alle bedrijfscorrespondentie en materialen daarheen.

Mijn moeder was in verwachting van haar eerste kind.

In de jaren zestig wist niemand vooraf het geslacht van de baby.

De beschikbare tests waren invasief, riskant, en niemand was bereid te gokken met een kind dat nog niet eens geboren was.

Ahahahah.

Kerstmis 1963 kwam eraan.

Gillette keurde de overplaatsing van mijn vader naar Reggio Calabria goed.

Mijn moeder was blij.

Haar baby zou geboren worden op de plek die ze het beste kende.

Haar stad.

Er deed een grap de ronde door de gangen van het huis:

"Wat een tragedie zou het zijn als ze op de identiteitskaart van mijn kind zagen dat hij in Cosenza geboren was. Wat zouden mijn familieleden wel niet denken?" Ahahahah.

Ze vonden een appartement op slechts tweehonderd meter van het huis van mijn grootouders.

De voor de hand liggende veronderstelling was dat mijn moeder, nog maar zeventien jaar oud, familiesteun in de buurt zou hebben.

Misschien kon iemand helpen met de baby wanneer nodig.

Maar het leven besloot een ander spel te spelen.

De relatie tussen moeder en dochter was al beschadigd.

Haar vader geloofde dat opvoeding met klappen op te lossen was.

Dat werkte nooit.

Niet één keer.

Zelfs toen mijn moeder later dezelfde methode probeerde toe te passen op haar eigen kinderen, was het resultaat identiek.

Mislukking.

Jong.

Mooi.

Opvallend.

En een complete duivel.

Ze kon honderd ideeën bedenken voor het ontbijt en er nog eens honderd uitvoeren voor het avondeten. Maar ze was mijn moeder.

Teresa, mijn zus, werd geboren in januari 1964.

Een meisje.

Geen familielid haastte zich om op bezoek te komen.

De meesten kwamen pas weken later.

Bijna alsof er een begrafenis had plaatsgevonden.

Zo was de cultuur van een Zuid-Italiaanse stad, waar men geloofde dat de ware hulpbronnen van de samenleving mannen waren.

Mannelijke.

Diezelfde samenleving zou nog eens zestig jaar nodig hebben om te ontdekken dat de werkelijkheid anders werkte.

Misschien heeft mijn literatuur het onderwerp geïntroduceerd.

Het begrijpen is een andere zaak.

Welnu, dertien maanden later kwam ik ter wereld.

Februari 1965.

En plotseling verschenen de Drie Wijzen uit Cosenza en elk omliggend dorp.

Een feest.

De mannelijke erfgenaam was aangekomen.

De generatie zou doorgaan.

Mijn vader was een energieke man. In de daaropvolgende acht jaar hadden er gemakkelijk nog tien kinderen kunnen komen.

In plaats daarvan waren er abortussen, de ene na de andere.

Mijn vader hield niet van condooms, omdat hij beweerde dat ze hem uit balans brachten.

Mijn moeder verkoos een andere methode.

Ze gebruikte de creditcard.

De dokter loste het probleem op.

Op een middag ging mijn moeder naar de kapper.

Zoals altijd gebeurt op zulke plekken, werden er vertrouwelijkheden uitgewisseld.

Iemand vertelde dat de zoon van de hospita op het punt stond te trouwen en dat ze op zoek waren naar een andere huurder om ons te vervangen.

Mijn moeder was heel goed in wiskunde.

Ze kwam thuis, belde mijn vader, en presenteerde een eenvoudige vergelijking.

"Koop binnen zeven dagen een nieuw huis. We vertrekken."

Mijn vader verdiende maar 750.000 lire per maand.

Maar mijn moeder had een garenwinkel en kledingzaak.

Eén telefoontje naar mijn grootvader van vaderskant en er verscheen plotseling geld.

De vastgoedmakelaar liet mijn vader een ruw, onafgewerkt appartement zien. De eigenaars wilden er zeven miljoen lire voor.

Op de rekening van mijn vader stond precies zeven miljoen lire.

Geen lire meer.

Geen lire minder.

Hij kocht het.

Het appartement had binnenmuren.

Niets anders.

Geen afgewerkte structuur.

Geen behoorlijke voorzieningen.

Mijn moeder wilde hem vermoorden.

"Waar in godsnaam moeten we slapen zonder deuren, ramen en een badkamer?"

Mijn vader lachte.

"Ik ben een Frega."

"Tegen mei 1973 wonen we in het nieuwe huis."

In maart 1973 kwamen er nog twee Frega's bij.

Een tweeling.

Jaren later zou mijn vader zeggen:

"Maar ik ben op tijd naar buiten gekomen. Hoe zijn zij in godsnaam naar binnen gekomen?"

En ik gaf altijd hetzelfde antwoord terwijl iedereen lachte. "Het probleem is nooit naar binnen komen, pa. Dat gedeelte is makkelijk."

"Het probleem is er op tijd weer uit komen."

"Misschien loop je uit de pas."

"Jouw Bulova-horloge loopt een paar seconden achter."

Ahahahah.

Hij leende nooit van een bank.

Geen hypotheek.

Geen leningen.

Vrienden en mensen die hem kenden gaven hem krediet.

En hij brak nooit zijn woord.

Op 30 mei 1973 verhuisden we.

Alleen mijn vader en ik deden het grootste deel van de verhuizing.

Na twee dagen meubels sjouwen, ik was toen acht jaar oud, droeg ik in mijn eentje een wasmachine drie verdiepingen naar boven en het appartement in.

We waren eindelijk in ons eigen huis.

Niemand zou ons ooit meer op straat zetten.

Dat was in ieder geval de theorie.

Jaren later stierven mijn ouders en wist een van mijn broers alles in bezit te nemen.

Maar dat is een ander verhaal. Tot ziens, pa.